

Takovej punta

Den tak akorát na ležení v trávě, z cest se práší jak ze starý psí deky, kopce jsou všechny moc do kopce a slunce doběla rozžhavený.

Naklání se ke mně z oblohy a povídá, že chce vandrovat se mnou.

To nejde, říkám já, hele, už i tak je mi od tebe vedro. Přemejšlej trochu. Jestli spadneš sem dolů, tak mě spálíš na prach. Sežehneš kytky, stromy, vysušíš všechny potoky, co bys z toho pak mělo? Proč bys chodilo po světě, když se na něj můžeš dívat pěkně z oblohy?

Posmutnělo. Prej jestli by mě bavilo na život shlížet shůry, vidět celou tu nádheru světa nesmět se jí ani jednou dotknout.

Úspěšná autorka Aťka na letošním Trapsavci
při přebírání zasloužených ocenění

foto: archiv Trapsavce ©

Vopovaž se, podívám, dotkneš se a bude po nádheře.

A slunce škemrá dál. Že už léta poslouchá ty písničky co hrajem u ohňů a na nádražích a že by si to moc chtělo jednou taky zkusit, že se chce taky toulat ranní rosou, pít čaj z jehličí a poznat jak voní divokej tymián. To půjde, přesvědčuje mě. Nechám nahoře skoro všechem jas a žár, oni už trefí i beze mě, vždyť po té cestě spolu lítáme snad věky.

Chytají mě pochybnosti, to ne že ne. A pořádněj strach, když se nebem mihne svítící šmouha. Ale když mi pak hopká u nohou, je úplně jako štěně. Dočista. I tak měkoučký a hřejivý, když se mi otře o nohu. Jen holt kulatý a svítí, tak zvláště a slabounce jako plamínek svíčky v zamlžený skleničce.

Tak co, povídá, jdem?

Tak nic, říkám já. Když tedy myslíš, no tak jdem.

A tak teda jdem, já a slunce. Občas hopsá přede mnou, občas za mnou, hází kotrmelce ze samý radosti a nebo mi uličnický cvrnká kamínky pod nohy.

Dej pokoj, říkám, ale to jen tak aby řeč nestála. A už se směju, už se pošťuchujeme navzájem. Hodím tě do vody, vyhrožuju, umáčíš se a zhasneš.

Neumáčím, chichotá se pořouchle. A nezhasnu. Ale pak tam hodím tebe, počkej!

Hele ho, takovej punta, takovej svítící tenisák a jakou má sílu, přestrukujem se v trávě, už ho držím v dlaních, ale stejně mi utíká.

A hned mi zas hopká u nohy. Mám hlad, povídá.

Tak takhle? Nejdřív mě chceš hodit do vody a pak tě mám krmit, jo?

Ale pak se dohodnem na příměří, sbírám pár větví a na kamenech hned u potoka vařím oběd. Slunce zatím lítá v trávě, pronásleduje vylekaný motýly a hned zas sedá na kámen a přemejšlivě sleduje vodní hladinu.

Jdeš se teda najíst? ptám se.

A ono že jo, a už se hrne k ešusu. Zdá se mi, že to jídlo spíš jen tak očuchává, ale prej mu to stačí, způsobně počká až dojím a umeju ešus v potoce, ale nenechá mě ani chvilku odpočívat, chce hned dál, no co s ním, беру věci a jdem.

Schválně ho táhnu přes zříceninu, za prvý je tam hezky a za druhý aby se trochu utahalo, ale nezdá se mi, že by ho kopec nějak zmáhal, na vrchu je dřív než já, sedí na zídce a už z dálky se mi posmívá.

Počkej, ty jedna splašená žárovko. Až tě chytím, uvidíme kdo se pak bude komu chechtat.

Jenže ono nepočká, takže ho asi nechytím, zdovna se třepetá až úplně na vršku polorozpadlý věžičky a tam za ním teda fakt nepolezu. Čekám až se vyřadí, ležím pod starým javorem a koukám nahoru. Mezi listím prosvítá ta stejná zářivá pětikačka jako vždycky, ale jako by jí teď něco chybělo. Svítí, hřeje, to jo. Ale mám skoro výčitky svědomí, že to pravý slunce teď chodí po světě se mnou a ostatním že bude scházet.

Nebudu, povídá hlásek za mnou. Nebudu jim scházet, poněvač je ani nenapadne přemejšlet, že tam vlastně nejsem. Svítím jim každý den, tak mám taky právo bejt trochu sobecký, ne?

No budiž, ale docela mi vadí, že si jen tak samozřejmě přelousklo v můj hlavě, co si myslím.

Já už to víckrát neudělám, směje se a uličnický pomrkává, takže je jasný že udělá, ale koneckonců co byste chtěli tajit před samotným sluncem.

Lehá si do trávy vedle mě a znalecky obhlíží nebe. Ale jo, vedou si tam i beze mě dobře, konstatuje nakonec.

A teď zas naopak já hlasuju pro odchod, poněvač mu chci ukázat Soví převis, je to ještě kousek cesty, tak abychom tam do večera byli. Je dost zašitej v lese a navíc otočenej k severu, takže ho z oblohy možná ani pořádně nevidělo a přitom to stojí za to. Je ten převis z trojbarevnýho pískovce, žlutěj, bílej a hlavně po pravý straně místama úplně dočervena. A nahoře je v takovým výklenku usazená dřevěná nahrubo vyřezaná sova podle který se to tam jmenuje.

Evidentně nebyl špatnej odhad, že se Soví převis slunci bude líbit. Lítá z jednoho kraje na druhěj, nadšeně se kutálí ve vrstvě suchýho listí ve spacím koutě a občas přihopsá ke mně a rozverně mě žďuchá do zad. Což není zrovna milý, když se člověk snaží rozdělat oheň a navíc se mu to nějak nedaří.

Hele, jestli chceš večerí, okřikuju rozdováděný slunce, tak mi dej na chvíli pokoj. Bez ohně budou nanejvýš studený fazole.

Chvíli pozoruje můj souboj s drolicíma se sirkama, pak se ušklíbne, trochu se otře o kupičku třísek v ohništi a vida - najednou to hoří.

Švindluješ, povídám přísně, ale nedaří se mi udržet vážnej výraz a už se zas směju, to proto, že se snaží vypadat jako když zkroušeně a dělá na mě psí voči.

Po večerí sedíme u ohně a slunce hned škemrá, že si chce zazpívat. V tomhle ohledu není potřeba mě přemlouvat, takže vytahuju kytaru, ladím - jo, takhle nějak by to mohlo bejt - a zkouším první písničku. První letní sních.

Léto v nás
pevně uzamčenej čas

ktorej se přesto sotva vrátí
Ohně ve stráních
z květů třešní první sních
v údolích dlouhý struny tratí...

Slunce se hned přidává a musí se nechat, že má docela pěkný hlas. Kdyby to nebylo dost nenápaditý, řeknu, že takovej hřejivej. Ale fakt nevím jak jinak to popsat.

Hraju dál a koukám, že zná dost písniček. Postupně zjišťuju, že mnohem víc než já. Občas teda zpívá samo, docela dobře se to poslouchá, to jo, ale už by taky možná bylo na čase zalízt do spacáku.

Já už chci jít spát, kňourá najednou slunce. Nevím jestli mi zas četlo myšlenky nebo jestli to usoudilo samo od sebe, ale souhlasím.

Hele, vůbec, jaktože jseš ospalý, copak ty normálně chodíš spát? napadá mě zvědavá otázka zatímco se soukám do spacáku.

No, normálně ne, připouštím, ale normálně ani nejím a tak, ale teď jsem na vandru. Tak chci spát! A už se hrabe za mnou. Fakt jak štěně. No, blechy snad nemá, tak budiž. Tulí se mi k rameni, příjemně hřeje.

Ale brzo ráno už ho ten vytouženej spánek zjevně moc nebaví. Vrtí se, vykukuje ze spacáku, svítí mi do obličeje. Při tom se fakt nedá spát. Je mi jasný, že každé spor je předem prohrané, tak radši vstávám taky. Snídáme, zapisuju se do kempovky, slunce mi kouká přes rameno. Dožaduje se, že se chce taky podepsat. Prosím, ano. Ale podanou tužku nepřijímá, bodejť, stejně nevím jak by ji drželo.

Dřív než stačím zaprotestovat, vypaluje do okraje stránky tři d'obky. A asi to má pod kontrolou, protože oproti mejm obavám papír nechyt, dokonce z druhý strany listu ty flíčky nejsou skoro vidět. Tak budiž. Sice to bude vypadat, že neumím dát pozor na kempovku, ale co komu budu vysvětlovat, žejo. Hlavně když má to kulatý světýlko radost.

V neděli dopoledne prolezáme jeskyni pod Javorcem, slunce se rozhodlo bejt užitečný a tak si hraje na čelovku. Sedí mi na hlavě a pilně svítí. Kdyby nás tak někdo zahlíd, asi se vyděsí a uteče, ale jinak je to docela praktický. Jen musím dávat pozor na nízký místa, aby se nepotlouklo, protože jak ho znám, určitě vejrá všude možně, jen ne tam kam by mělo. Sedí ale tiše a klidně, to se nedivím, za svůj život toho muselo už vidět dost, ale jeskyni zevnitř nejspíš ne.

Když lezem ven, snaží se mě přemluvit, abychom tam zůstali dýl, ale jemu se to říká, když nemusí na vlak. Mně to jede za dvě hodiny, to je na cestu do Klášteřic tak akorát.

Spechám přes louky ke vsi, slunce za mnou a vypadá nějak sklesle.

Nádraží je prázdný, naštěstí, protože by se lidi asi těžko srovnávali s tím, kdyby viděli jak se před příjezdem vlaku loučím se zářivým balónkem, ktorej pak odletí a zmizí v nedohlednejch vejškách.

Mávám slunci, který už ve svý plný parádě shlíží shůry a najednou se za zatáčkou objevuje vlak, nastupuju a ještě dlouho se usmívám, jak si v hlavě přebírám ten skvělej víkend.

Kdo ví, třeba na mě příští pátek bude čekat u nádraží. Nebo si aspoň na dálku zamáváme, jestli mu tam nahoře nedaj volno.

Takovej punta + Jizvy

Napsal uživatel B.B. Deneb + Vlastimila Hlavatá - Aťka
Pátek, 30 Listopad 2007 04:00

B.B. Deneb, Praha

2. místo v próze do 23 let

Trapsavec 2007

Jizvy

Čelo mi pelichá,
v kloubech mám artritidu
a jaro - zatraceně
se čím dál pozděj vrací.

Není kam pospíchat,
tak dopřávám si klidu.
Najednou stoupli v ceně
i nelétaví ptáci.

A stejně naříkám.
Zase mi chybí pátek,
jak díra po suku.
Jak jizva vprostřed kůry.

Čelo mi pelichá.
Vracím se do holátek.
Vemte mě za ruku!
Mám hrozné noční můry...

Vlastimila Hlavatá - Aťka, Náchod

1. místo v poezii oldpsavců

Takovej punta + Jizvy

Napsal uživatel B.B. Deneb + Vlastimila Hlavatá - Aťka
Pátek, 30 Listopad 2007 04:00

Trapsavec 2007